

Safir Çan



Yavuz DEMİRKIRAN

Safir an

Yavuz DEMİRKİRAN



Küçük bir köyün kalbinde, çiçek kutuları arasında kıvrılan arnavut kaldırımllı yolların olduđu yerde, bir safir çan asılıydı. Derin, pırıl pırıl maviydi; yüzeyine ince kıvrımlar oyulmuştu ve ay ışığı gibi parlayan gümüş bir dili vardı. Çan, köy meydanındaki kemerli ahşap bir çerçeveden sarkıyordu. Bütün köydeki en harika şeydi.



Mira sekiz yaşındaydı; iki topuz yapılmış kıvrıcık siyah saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. Bulduklarını toplamak için deri bir çanta ve her şeye yakından bakmak için bir büyüteç taşıyordu. Bir sabah çanın yanından geçerken çan birden çalmaya başladı. Yüksek bir gümbürtü değil, içini sıcacık eden ve merakla dolduran neşeli, şingırdayan bir sestti. Bir çan kendi kendine neden çalardı ki?



Köyün tamircisi Dede Sol yakındaki bir bankta oturuyordu; yuvarlak gözlükleri burnunun ucundaydı. Yeşil bir hırka giymişti ve gür beyaz bir bıyığı vardı. 'Ah, safir çan çalıyor,' dedi. 'Yalnızca biri yeni bir şey keşfettiğinde çalar. Ne keşfettin, Mira?' Mira derin derin düşündü. Az önce bir örümcek ağının sabah çiyni nasıl minik elmaslar gibi yakaladığını fark etmişti. İşte onun keşfi buydu!



Mira'nın küçük arkadaşı Pip, bir bacağına kırmızı kurdele bağlanmış kahverengi bir serçe, heyecanla cıvıladı ve başının etrafında kanat çırdı. 'Duydun mu, Pip? Çan keşifler için çalışıyor!' dedi Mira. Yumuşak mavi bir ışıkla parlayan çana baktı. Daha çok şey keşfetmek istiyordu ve arkadaşlarının da bir şeyler keşfetmesini istiyordu. Bu yüzden onları bulmaya koştu.



Mira arkadaşlarını meydanda topladı. Böcekleri seven Sam ve hep bir şeyler karıştıran Lila vardı. 'Yeni bir şey keşfettiğimizde çan çalıyor,' dedi Mira onlara. 'Hadi çanı yeniden çaldırmayı deneyelim!' Keşfedecek bir şey aradılar. Sam bir yaprağın üzerinde sürünen bir tırtıl buldu ve Lila şekerin suda nasıl eridiğini fark etti. Ama çan sessiz kaldı.



Sonra Mira'nın aklına bir fikir geldi. 'Belki önce bir soru sormalıyız, sonra cevabını bulmalıyız,' dedi. Gökyüzünün neden mavi olduğunu merak etti. Bilmiyorlardı, bu yüzden Dede Sol'a sordular. Gülümsedi ve güneş ışığını ve havadaki minik parçacıkları anlattı. O konuşurken çan yeniden çaldı, neşeli, şingirdayan bir sesle. Çocuklar sevinçle bağırdı. Keşfetmek eğlenceliydi!



Çocuklar her zaman sorular sormaya başladı. Gölgeler neden değişir? Tohumlar nasıl büyür? Bardaklarda suyla, saksılarda tohumlarla ve duvarda gölgelerle basit deneyler yaptılar. Her yeni bir şey öğrendiklerinde safir çan çaldı. Neşeli çınlaması köyü hayretle doldurdu. Büyükler bile dinlemeye ve merak etmeye başladı.



B y kler de sorular sormaya bařladı. Fırıncı ekmeęin neden kabardıęını merak etti ve terzi daha y kseęe uęan bir uęurtmanın nasıl yapılacaęını merak etti. Dede Sol akıllıca icatlar yapmalarına yardım etti. Bir g n fırıncı tohumlu yeni bir ekmek yaptı ve an aldı. Terzi daha uzun kuyruklu bir uęurtma yaptı ve an yeniden aldı. Herkes sevinle g ld .



Çanın her keşif için çaldığı haberi yayıldı. İnsanlar onu görmek için başka köylerden geldi. Sorular sordular ve deneyler yaptılar. Çan, su taşımanın yeni bir yolu gibi büyük keşifler için de, bir çocuğun karıncaların şeker izini takip ettiğini fark etmesi gibi küçük keşifler için de çaldı. Her çınlama köyü fikirlerle dolu büyülü bir yer gibi hissettirdi.



Mira ve arkadaşları tüm bu öğrenmeyi kutlamaya karar verdi. 'Bir festival yapalım!' dedi Mira. 'Bir bilim ve icat festivali!' Herkes bu fikri çok sevdi. Oyunlar, deneyler ve gösteriler planladılar. Büyük küçük yeni fikirlere tezahürat yapacaklardı. Bütün köy heyecanla uğulduyordu. Çan bile daha parlak parlıyor gibiydi.



Festival günü meydan rengârenk flamalarla ve mutlu yüzlerle doldu. Fokurdayan bir yanardağ ve ataşları hareket ettiren bir mıknaş gibi deneylerin olduğu masalar vardı. Çocuklar icatlarını gösterdi: karton bir robot, kâğıttan bir yel değirmeni ve gerçekten yüzen küçük bir kayık. Herkes alkışladı ve tezahürat yaptı. Safir çan çaldı da çaldı.



Dede Sol anın yanında durdu. 'Her keřif, ne kadar kk olursa olsun, bir tezahratı hak eder,' dedi. 'an bize merakın harika bir armaan olduėunu hatırlatır.' Mira bařını salladı. ğrendikleri her řeyle gurur duydu. Pip cıvıladı ve etrafında kanat ırdı. an almaya devam etti, herkesi glmseten neřeli bir sesle.



Festival kahkahalar ve hayretle devam etti. Aileler keşfettiklerini paylaştı. Bazıları su tasarrufu yapmanın yeni yollarını bulmuş, bazıları bardaklarla müzik yapmıştı. Her yeni fikir tezahüratlarla karşılandı. Çan her biri için çaldı. Mira en güzel kısmın keşifleri arkadaşlarla ve aileyle paylaşmak olduğunu anladı.



Güneş batarken çan gün için son kez çaldı. Islık çalmayı öğrenen küçük bir kız için ve yıkılmayan bir blok kulesi yapan bir oğlan için çaldı. Köy tezahürat yaptı. Sonra herkes yorgun ama mutlu bir şekilde bir araya oturdu ve yıldızların çıkışını izledi. Safir çan yumuşakça parladı, yarının keşiflerine hazırды.



Mira Dede Sol ve Pip'le oturdu. 'Çan çalmaya devam edecek, değil mi?' diye sordu. 'Evet,' dedi o. 'Meraklı kalpler olduğu sürece çalacak.' Mira gülümsedi. Her zaman sorular soracağını ve yeni şeyler arayacağını biliyordu. Çan ona merakın bir armağan olduğunu ve onu paylaşmanın daha da güzel kıldığını öğretmişti.



Ve böylece, o küçük köyde safir çan çalmaya devam etti. Büyük keşifler için de küçükler için de çaldı. Çocuklar ve büyükler için çaldı. Ve her çaldığında insanlar kendilerini biraz daha meraklı, biraz daha heyecanlı ve biraz daha bağlı hissetti. Çünkü her keşif, ne kadar küçük olursa olsun, arkadaşlarla ve aileyle kutlamak için bir nedendir.